

[Finansministeren.]

forslag til lov om ændring i lov om afgift af forlystelser,

forslag til lov om ændring i lov om totalisatorspil,

forslag til lov om ændring i lov om afgift af gevinst i klasselotteriet og

forslag til lov om ændring i lov om tipping.

Samtidig fremsættes i dag skriftligt af indenrigsministeren:

Forslag til lov om kommunal indkomstskat m. m.,

forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter,

forslag til lov om statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m.,

forslag til lov om ændring af statstilskud til forskellige udgifter vedrørende sundhedsvæsenet og

forslag til lov om sygehusvæsenet, af socialministeren:

Forslag til lov om børnetilskud m. v. og

forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg, lov om folkeforsikring,

lov om arbejdsløshedsforsikring og arbejds-

anvisning m. v., lov om mælkehjælp og

lov om husmoderafløsning (om refusion af

kommunernes udgifter m. m.), af økonomi- og arbejdsministeren:

Forslag til lov om ændring af lov om

iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og

beskæftigelse af arbejdsløse samt af lov

om tilskud fra den fælleskommunale udlignings-

fond til visse kommunale arbejder, og

endelig

af undervisningsministeren:

Forslag til lov om ændring af lærerløn-

ningsloven og lov om statstilskud til Køben-

havns kommunale skolevæsen (om refusion af

kommunernes udgifter til lærerløn og

pension m. m.).

Disse 15 lovforslag udgør sammen med

et lovforslag om ejendomsskyld til staten

regeringens forslag til en skatte- og udgifts-

reform. For alle 15 lovforslags vedkom-

mende er der tale om en genfremsættelse

af de lovforslag, der blev fremsat her i

tinget i maj måned 1954 og genfremsat i

februar måned i år.

Når jeg i dag ikke fremsætter forslag til

lov om ejendomsskyld til staten, skyldes det,

at det forslag, som jeg fremsatte i de to

sidste samlinger, er udarbejdet, før grund-

skyldskommissionen afgav sin betænkning.

Da de ændringer i ejendomsbeskatningen, som denne betænkning giver regeringen anledning til at foreslå, bør indgå som et led i den samlede skattereform, har jeg fundet det rigtigst at lade det oprindelige forslag til lov om ejendomsskyld til staten om arbejde. Arbejdet hermed er så vidt fremskredet, at jeg håber at kunne fremsætte et revideret lovforslag i den nærmeste fremtid.

Da ejendomsbeskatningen til staten kun udgør en del af den samlede skattereform, har regeringen valgt at genfremsætte de øvrige 15 lovforslag allerede nu, således at folketingets arbejde med forslagene forsinkes så lidt som muligt.

Alle forslagene har i sidste samling været genstand for udvalgsbehandling, som blev afbrudt ved folketingssamlingens afslutning i begyndelsen af denne måned. For ikke at gøre deres fortsatte behandling her i tinget unødigt besværlig ved at foretage en række tekniske ændringer er forslagene genfremsat uændret. Således er ikrafttrædelsesdatoen stadig den 1. april 1956, selvom det vel ikke er muligt at få denne omfattende lovgivning færdigbehandlet og dens ikrafttræden forberedt på mindre end et halvt år. Der er heller ikke taget hensyn til en række ændringer særlig i tilskudslovgivningen, som er gennemført siden forslagernes første fremsættelse i maj 1954. Jeg tror, at det vil vise sig mest praktisk at foretage de fornødne ændringer i forslagene under deres behandling her i tinget.

Ved forslagernes fremsættelse i maj sidste år gennemgik jeg mere detaljeret hele dette lovkompleks. Jeg skal derfor i dag blot fremsætte nogle mere principielle bemærkninger om indkomstbeskatningen.

Som nævnt i statsministerens tale ved folketingsårets åbning er det regeringens hensigt samtidig med behandlingen af skattereformforslagene at søge udarbejdet et forslag om skat ved kilden. Dette system er — under vekslende betegnelser og med afvigelser i enkeltheder — indført i flere og flere lande, og det er regeringens opfattelse, at der er god grund til at overveje dets gennemførelse her i landet.

Forinden jeg nærmere omtaler en sådan ordning, skal jeg kort redegøre for princippet i vor nuværende indkomstbeskatning. Efter denne opkræves indkomstskatten for

[Finansministeren.]

et givet skatteår på grundlag af indkomsten i det forud for skatteåret liggende indkomstår, i reglen det foregående kalenderår. Indkomstskatten opkræves således først en rum tid efter, at indtægten er erhvervet — normalt således, at skatten betales over et tidsrum, der begynder et halvt år efter indkomstårets udløb og slutter halvandet år efter dette. De foreliggende forslag — såvel som den tidligere regerings skattelovsfor-
slag — medfører ingen ændring heri. Dette forhold har ofte givet anledning til kritik, idet det er anset for uheldigt, at skattebetalingsperioden indtræder så lang tid efter indkomstens erhvervelse.

Går vi over til et kildeskattesystem, vil skattebetalingen blive rykket frem. Efter dette system afvikles skattetilsvaret af indtægten såvidt muligt i løbet af indkomståret, således at skatten betales samtidig med indtægtens erhvervelse. Det er imidlertid et bærende princip i moderne skatte-
lovgivning, at den indkomstskat, som en person skal svare, bør udmåles efter hans samlede skatteevne, og da man ikke før indkomstårets udløb har nogen oversigt over hans samlede indtægter i indkomståret, må der også efter dette system ske en efterfølgende ligning. Den skat, der betales i indkomstårets løb, kan altså kun betragtes som en forskudsvis erlagt skat, men man tilstræber ved udformningen af reglerne for skatteudskrivningen, at forskudsskatten i så høj grad som muligt kommer til at svare til den endelige skat, således at der i mindst muligt omfang bliver tale om efterreguleringer.

Et væsentligt led i systemet er, at forskudsskatten i det omfang, hvori det lader sig gøre, opkræves som en kildekat, d. v. s. tilbageholdes ved indkomstens erhvervelse. Denne fremgangsmåde vil navnlig være anvendelig for personer, der oppebærer lønindtægt, og da lønindtægt normalt i det væsentlige er en nettoindtægt, vil beregningen af den skat, der skal indeholdes, kunne baseres på selve det lønbeløb, der udbetales. Der opnås herved bedst mulig sikkerhed for overensstemmelse mellem forskudsskatten og den endelige skat, selvom det er klart, at der — navnlig hvor den pågældende har flere indtægtskilder — vil forekomme differencer mellem de to beløb.

For selvstændige erhvervsdrivende vil forholdet stille sig anderledes. Den forskudsskat, de skal erlægge, må indbetales på sædvanlig vis af skatteyderen, og den kan ikke beregnes direkte på grundlag af den løbende indtægt, da nettoindtægten i indkomståret først lader sig udfinde efter dettes slutning. Her må man anvende et andet beregningsgrundlag, normalt indkomsten i en tidligere indkomstperiode, idet der dog må være mulighed for at fravige dette grundlag, hvis det må forventes, at indtægten i det løbende indkomstår bliver anderledes. Som det vil fremgå heraf, dækker den almindeligt anvendte betegnelse skat ved kilden ikke ganske, idet der ikke for alle grupper af skatteydere er tale om opkrævning af skatten ved kilden. Fælles for alle skatteydere er det imidlertid, at skatten såvidt muligt søges erlagt samtidig med indtægtens erhvervelse.

Når regeringen er kommet til den opfattelse, at der er grund til at overveje indførelsen af et system som det nævnte, skyldes det, at man anser den kritik, som er rettet mod det gældende system, for velbegrunnet.

Ingen vil formentlig bestride, at et skattesystem som vort nugældende med det lange tidsrum mellem indkomstens indtjening og skattens betaling har uheldige sider. Ved indtægtsnedgang efter indkomstårets udløb medfører systemet, at skatten må erlægges på et tidspunkt, da man ikke længere har den indkomst, som skatten er pålignet. Dette forhold har måske ikke spillet så stor rolle i tidligere perioder, da skattens højde var mere beskeden, men forholdene har jo ændret sig på dette punkt.

Det omtalte uheldige forhold vil blive afhjulpet, hvis man går over til skat ved kilden. Systemets fordele vil vise sig, ikke blot hvor det drejer sig om mere varige indtægtsnedgange, som f. eks. ved overgang til pension, men også ved kortvarigt indtægtstab som følge af arbejdsløshed, sygdom o. lign. Efter systemet vil skattetilsvaret blive afpasset efter den løbende indtægt, og en nedgang i denne vil derfor umiddelbart medføre en nedsættelse af skatten.

Der er for mig ingen tvivl om, at de fleste mennesker med glæde vil hilse en ordening, hvorefter skatten i videst muligt omfang erlægges samtidig med indtægtens erhver-

[Finansministeren.]

velse, så at man med nogenlunde sikkerhed ved, hvad man selv kan disponere over. I de senere år har mange virksomheder som bekendt på frivillig basis oprettet interessekontorer, der drager omsorg for, at beløb til betaling af skatter og eventuelle andre udgifter tilbageholdes ved lønudbetalingen. Denne tendens til oprettelsen af interessekontorer og den tilslutning, disse har fået, ser jeg som et udtryk for, at der i vide kredse er ønske om en omlægning af det gældende skatteopkrævningssystem i retning af det her skitserede.

En sådan ordning er som tidligere nævnt gennemført i en række andre lande. Blandt disse er Sverige og Finland, hvor systemet har virket i en årrække; i Norge er overgangen til skat ved kilden vedtaget, og ordningen skal træde i kraft den 1. januar 1957. Det forekommer mig at afgive en væsentlig støtte for tanken, at den således er taget op i de andre nordiske lande. Vi vil alle gerne fremme det nordiske samarbejde, og der foregår et løbende arbejde for at søge lovgivningerne i disse lande bragt nærmere til hinanden. Det ville være en heldig udvikling, om man også på det skattemæssige område kunne opnå en større tilnærmelse imellem landene.

Jeg skal i denne forbindelse berøre en side af systemet, som jeg ikke tidligere har omtalt. Når skatten erlægges i løbet af indkomståret, vil det være en naturlig konsekvens, at forholdene i indkomståret bliver afgørende for bedømmelsen af, om en person er skattepligtig her til landet. Dette er i overensstemmelse med de gældende regler i Sverige og Finland, og i Norge vil skattepligten efter ordningens ikrafttræden blive omlagt i denne retning. Vor lovgivning lægger derimod vægten på forholdene i et efterfølgende tidsrum, idet skattepligtsperioden — skatteåret — er den efter indkomståret følgende årsperiode fra 1. april til næste 31. marts. Dette forhold har voldt vanskeligheder, hvor det drejer sig om indgåelse af aftaler med andre lande til undgåelse af dobbeltbeskatning. Specielt for Sveriges vedkommende har forholdet rejst store problemer, idet der i stort omfang foregår flytninger imellem de to lande bl. a. ved, at et betydeligt antal danske arbejdere

for kortere eller længere perioder tager midlertidigt arbejde i Sverige. Ved indførelse af skat ved kilden og dermed følgende omlægning af skattepligtsreglerne vil man komme i overensstemmelse med reglerne i de fleste andre lande, herunder — og det er det, jeg lægger særlig vægt på — også med reglerne i de andre nordiske lande.

I de foreliggende reformforslag, hvor det hidtidige system med et efterfølgende skatteår er bevaret, har man ganske vist søgt at råde bod på manglerne ved de gældende regler. Bl. a. er reglerne om skattepligtens indtræden og ophør som følge af henholdsvis tilflytning og fraflytning ændret, men en egentlig omlægning af skattepligtsreglerne som ved kildeskatten vil efter min mening langt være at foretrække.

Også på andre områder vil overgangen til skat ved kilden indebære væsentlige fordele. Jeg tænker her særlig på beskatningen i tilfælde af dødsfald. Skattelovsforslagenes regler herom har været genstand for kritik. Det er bl. a. anført, at reglerne bevirker en ophobning af skattekrav, som vil virke tyngende for de efterladte. Jeg finder ikke anledning til nu at gå nærmere ind på denne kritik og dens berettigelse. Går vi derimod over til kildeskat, hvorefter indkomstskatten erlægges ved indkomstens erhvervelse, vil skatten af afdødes indtægter indtil dødsfaldet være erlagt inden dette. Det er muligt, at der som følge af den efterfølgende ligning vil kunne blive tale om at betale en restskat, men det rokker ikke ved den kendsgerning, at systemet i meget væsentlig grad vil lette afviklingen af afdødes skattetilsvær.

De forskellige forhold, jeg her har gjort rede for, taler efter min mening afgjort for, at man tager spørgsmålet om indførelse af skat ved kilden op til alvorlig og positiv overvejelse.

Nu er det jo således, at man sjældent får noget helt gratis i denne verden. Dette gælder også her. Et system, som opererer med en forskudsvis erlæggelse af indkomstskatten i løbet af indkomståret og desuden forudsætter en efterfølgende ligning med eventuelle deraf følgende efterreguleringer, vil nødvendiggøre en forøgelse af skatteadministrationen, navnlig den lokale administration. Jeg skal ikke her komme nær-

[Finansministeren.]

mere ind på detaljer, men blot slå fast, at ordningen vil kræve en omlægning af skatteforvaltningen.

Spørgsmålet om, hvorvidt den nuværende organisation af skattemyndighederne er hensigtsmæssig og tidssvarende, er som bekendt allerede taget op til undersøgelse, idet der er nedsat et udvalg herom, og en overgang til skat ved kilden vil aktualisere dette spørgsmål yderligere. Det følger heraf også, at ordningen vil medføre forøgede administrationsudgifter for det offentlige. I hvilket omfang disse udgifter så vil være netto-udgifter, er imidlertid et spørgsmål. I hvert fald i tider med nedadgående konjunkturer må det antages, at ordningen vil sikre en bedre indgang af skatterne.

At der ved ordningen vil blive påført arbejdsgiverne et ikke uvæsentligt arbejde og ansvar, kan heller ikke bestrides. Arbejdsgiverne må indeholde skatten af lønindtægt og derefter afregne de indeholdte beløb med det offentlige. Udfindelsen af det skattebeløb, der skal indeholdes ved den enkelte lønudbetaling, må imidlertid lettes for arbejdsgiverne ved udarbejdelsen af tabeller, hvoraf skatten direkte kan aflæses. I betragtning af de fordele, der er forbundet med systemet, vil jeg dog gå ud fra, at man fra arbejdsgivernes side — på samme måde som i de andre nordiske lande — vil være positivt indstillet til ordningen. Forholdet er jo i dag det, at arbejdsgiverne meget ofte må foretage lønindeholdelse til dækning af skatterestancer, og jeg vil tro, at mange arbejdsgivere gerne ser denne tilstand afløst af en egentlig skat ved kilden.

Hvis man vil indføre skat ved kilden, vil det være nødvendigt at underkaste de foreliggende indkomstskattelovsforslag en revision med henblik på en tilpasning til dette system. Dette gælder — som alt berørt — skattepligtsreglerne og reglerne om skatteorganisationen; men det gælder også andre områder, af hvilke jeg her skal indskrænke mig til at nævne et par af de vigtigste.

Skatteudskrivningsreglerne må være så enkle som muligt. I så henseende betegner statsskattelovsforslagets proportionale indkomstskat for alle almindelige indtægter og de forenklede regler for de personlige fradrag en stor fordel, idet de vil lette indretningen af tabeller til brug ved arbejdsgivernes inde-

holdelse af forskudsskat. Det samme kan næppe siges om kommuneskattelovsforslagets regler om fastsættelse af kommuneskatteprocent og personlige fradrag, idet en vis standardisering her vil være påkrævet. Endvidere må kommuneskatteforslagets regler om den kommunale skattepligt underkastes revision. Disse regler opretholder den gældende ordning, hvorefter spørgsmålet om, til hvilken kommune man er skattepligtig, afgøres efter forholdene ved det enkelte kvartals begyndelse, således at beskatningsretten i tilfælde af flytning i løbet af skatteåret vil gå over fra den ene kommune til den anden. Denne ordning er ikke forenelig med skat ved kilden, idet dette system, hvis det ikke skal blive for kompliceret, må forudsætte, at skatteudskrivningsprocenten for den enkelte skatteyder er den samme hele året igennem. Det vil derfor antagelig være nødvendigt at indføre det såkaldte helårssystem for kommuneskattepligten, som skattelovskommissionen iøvrigt også har foreslået.

Af let forståelige grunde må det tilstræbes, at den forskudsskat, som skatteyderne skal erlægge i indkomståret, såvidt muligt kommer til at svare til den endelige skat, således at efterreguleringer undgås. Som eksempel skal jeg nævne, at mulighed for afvigelser i så henseende vil fremkomme, hvor en lønmodtager har indtægt ved siden af sin løn. Sådanne indtægter vil formentlig ofte bestå i en beskeden renteindtægt, og for at undgå altfor mange efterreguleringer af skattetilsvaret bør det overvejes at fritage renteindtægter under en vis størrelse for skat — en forholdsregel, som iøvrigt også udfra hensynet til opsparingen synes tiltalende.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger om forholdet mellem skat ved kilden og skattefradragets retten. Regeringens planer med hensyn til gennemførelse af skat ved kilden har i visse dele af pressen givet anledning til gisninger om, at den egentlige hensigt med at tage spørgsmålet op har været at komme skattefradragets retten til livs. Jeg må tage afstand fra disse formodninger. Der er vægtige grunde for at tage tanken om skat ved kilden op, ganske uanset hvorledes spørgsmålet om skattefradragets retten løses. Principielt har de to ting ikke noget med hinanden at gøre.

[Finansministeren.]

Spørgsmålet om skat ved kilden er i det væsentlige et spørgsmål om tilrettelæggelsen af skatteopkrævningen, medens spørgsmålet om skattefradragsretten vel nærmest må siges at vedrøre den reelle udformning af skatteudskrivningsreglerne. Men det er naturligvis klart, at man må overveje, hvorvidt en bevarelse af skattefradragsretten kan berede vanskeligheder for en indførelse af skat ved kilden.

Skattefradragsretten vil således rejse problemer med hensyn til forskudsskattens beregning. De satser og tabeller, der skal fastsættes, må tage hensyn til skattefradraget, ellers vil der overhovedet ikke være mulighed for at opnå blot nogenlunde overensstemmelse mellem forskudsskatten og den endelige skat.

Værdien af systemet skat ved kilden vil i høj grad afhænge af, om det er muligt at opnå en sådan rimelig overensstemmelse mellem forskudsskatten og den endelige skat. Erfaringerne fra Sverige, der ikke kender fradragsretten i den vidtgående form, vi har her, viser, at det, selv uden skattefradragsretten, kan være vanskeligt at opnå denne overensstemmelse, og vi vil altså yderligere få skattefradragsretten som usikkerhedsfaktor. Jeg tror imidlertid, at der kan findes en forsvarlig løsning på disse problemer.

Skal skattefradragsretten bevares — og jeg har allerede i sidste samling erkendt, at der her i tinget er flertal herfor — må det på den anden side indrømmes, at en skat ved kilden vil kunne formindske nogle af skattefradragsreglens værste ulemper. Jeg tænker her på kritikken af den voldsomme beskatning af indtægtsstigninger. Skavanken ved det gældende system er, at den skattepligtige indkomst i det første år efter indtægtsstigningen bliver højere, end skatte-skalaerne ret beset forudsætter, fordi skattefradraget i indkomståret bygger på tidligere års lavere indkomst. De forslag, der i den senere tid er fremkommet fra forskellig side om at afbøde den hårde beskatning af indtægtsforøgelse, følger to forskellige veje. Der er tale om dels en regel om skattefrihed for en del af indtægtsstigningen, dels en adgang til inden indkomstårets udløb at foretage forlods skatteindbetalinger på indtil 40 pct. af indtægtsstigningen for derved

at få et mere passende skattefradrag ved den efterfølgende ligning.

Det første forslag til afhjælpning af skattefradragets uheldige virkning, der er fremsat af det radikale venstre, går ud på, at en trediedel af en eventuel stigning i den skattepligtige indkomst fritages for indkomstbeskatning. Virkningerne heraf er nogenlunde overskuelige, og forslaget vil sikkert i mange tilfælde kunne medføre en rimeligere beskatning af indtægtsforøgelse end efter de gældende regler. Vor skattelovgivning er imidlertid i forvejen ret indviklet, og selvom forslaget isoleret betragtet vel må erkendes at være forholdsvis enkelt, vil dets gennemførelse dog i hvert fald ikke bidrage til at forenkle skattereglerne. Hvad der iøvrigt kan anføres imod forslaget, er vel navnlig, at det opnår sin virkning gennem en skattefrihed for en efter almindelige regler skattepligtig indkomst. Det forekommer mig ikke uden principielle betænkeligheder at betræde denne vej. Det må herved også tages i betragtning, at der f. eks. ved benyttelse af reglerne om varelageropgørelse er mulighed for at øve indflydelse på indkomstens fordeling på de enkelte år. Det må formentlig nærmere overvejes, om de skatteydere, der har sådanne muligheder, ikke ved et forslag som det nævnte får adgang til at skaffe sig urimelige fordele på andre skatteyders bekostning. Endelig må alle skattesatser samtidig forhøjes, hvis der ikke skal fremkomme et provenutab.

Forslaget om forlods skattebetaling giver skatteydere med stigende indtægter mulighed for indenfor visse grænser at tilrettelægge deres skattebetaling således, at betalt skat og skattefradrag nogenlunde svarer til årets indkomst. I det omfang dette lykkes for skatteyderne, vil den hårde mærskatning af indkomstforøgelse, som de gældende regler medfører, også bortfalde. Jeg er imidlertid bange for, at mange skatteydere i praksis vil have svært ved at finde ud af, hvilke forskudsbetaling de skal indbetale for at få fordel af en sådan forskudsordning. Det kræver ikke alene kendskab til skatteberegningsreglerne, som i forvejen er indviklede, og som bestemt ikke bliver mere overskuelige, dersom man også skal tage mulige forskudsbetalinger i betragtning; det bliver også nødvendigt at tage hensyn til, hvorledes indkomsten vil

[Finansministeren.]

udvikle sig i de kommende år, og det er vel de færreste skatteydere, der kender deres indkomst blot få år fremover. Hvis en skatteyder ikke tager disse forhold i betragtning, når han indbetaler sit forskud, kan resultatet blive, at hans skattebetaling viser større udsving fra år til år, og at beskatningen for en årrække ligefrem bliver højere, end dersom han ikke havde betalt forskud. Jeg tror derfor, at man skal være forsigtig med at indføre regler, der overlader det til de enkelte skatteydere gennem forskudsbetalinger at tilpasse deres skattebetaling til varierende indtægter.

Hvorfor ikke i stedet gennem skat ved kilden fastsætte bestemte forskudsbetalinger? Når skatten af årets indtægt skal erlægges allerede i indkomståret, kan et skattefradrag svarende til årets indkomst indarbejdes i de tabeller, der skal anvendes ved forskudsskattens beregning. Forskudsskatten, d. v. s. den skat, der erlægges i løbet af indkomståret, vil i så fald blive ens, hvadenten den pågældende skatteyder har haft lavere eller højere indtægt i de foregående år. Og da skattefradraget ved den endelige ligning efter indkomstårets udløb jo netop vil bestå af den i indkomståret erlagte skat, vil det samme også gælde for den endelige skat. Man vil således undgå den uheldige merbeskatning, som efter de gældende regler rammer indtægtsforøgelse i det første skatteår, efter at indtægten er steget. Jeg har herved set bort fra de komplikationer, der kan opstå, såfremt den pågældende skatteyder i løbet af indkomståret har betalt restskat vedrørende indtægter i tidligere år; men beskatningen af merindtægter vil også i disse tilfælde kunne formindskes betydeligt.

Man vil formentlig spørge, hvorfor regeringen, når den har planer om en skat ved kilden, fremlægger skattereforforslagene på nuværende tidspunkt i stedet for at vente, indtil man har overblik over de ændringer, som dette system vil medføre. Jeg skal hertil svare, at skattereforformen består af meget andet end forslagene til statskattelov og kommuneskattelov, og at meget væsentlige områder af disse sidste iøvrigt udmærket lader sig drøfte uden hensyn til spørgsmålet om kildeskat.

Vort nuværende indkomstskattesystem er

så indviklet og behæftet med så store ulemper, at jeg vil anse det for praktisk ugørligt at lade indkomstskatterne, som de beregnes i dag, opkræve ved kilden. Ved udarbejdelsen af skattereforforslagene er der hele tiden forudset den mulighed, at skat ved kilden kunne indføres som en slutsten på reformen. Da det allerede nu er åbenbart, at der bl. a. på grund af ønsket om at bevare skattefradragetsreglen må foretages ændringer i forslagene, har jeg anset det for rigtigst, at man samtidig tager stilling til spørgsmålet, om vi skal have en skat ved kilden. Viser det sig under behandlingen her i tinget af de nu fremsatte forslag, at der er overvejende stemning for at søge skat ved kilden indført, vil det da være nødvendigt, samtidig med at ændringsforslag udarbejdes, at tage de fornødne tekniske hensyn, som en skat ved kilden kræver.

Samtidig tror jeg, at en gennemførelse af et system, hvorefter indkomstskatten opkræves, samtidig med at indkomsten erhverves, vil kunne bringe os en løsning på nogle af de problemer, som der er vidtgående enighed om bør løses, men hvor der hidtil har været uenighed om, hvordan det bør ske. Dette har sinket arbejdet med skattereforformen. Jeg tror derfor, at såfremt der vises samarbejdsvilje fra alle sider, vil de nye problemer, som en skat ved kilden rejser, ikke forsinke arbejdet med reformen.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til en velvillig og grundig behandling her i tinget.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte følgende 5 lovforslag:

- 1) *Forslag til lov om kommunal indkomstskat m. m.*
- 2) *Forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter.*
- 3) *Forslag til lov om statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m.*
- 4) *Forslag til lov om ændring af statsrådsloven til forskellige udgifter vedrørende sundhedsvæsenet.*
- 5) *Forslag til lov om sygehusvæsenet.*